ஓம்
ஸ்ரீஜிநாயநம:.

தருமசீலன்.

“ அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாதி
பகவன் முதற்றே யுலகு. ”

(All Rights Reserved.)

புத்தகம்	இரௌத்திரி ஹு தைமீ	சஞ்சிகை
3	1921 ஹு ஜனவரிமீ	10

தருமோபதேசம்.

எண்சீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

தங்கள் தங்கள் தேசாச்சா ரத்தை விட்டுத்
தாங்கள்புது நாகரிகங் கண்டார் போலப்
பங்கமிக நெற்றியிலே சிகைகள் நீளப்
பகரானுமார் சாம்புவந்தர் வேட மிட்டுச்
சிங்கப்பூர் வெட்டென்றுஞ் சிலோன்வெட் டென்றுஞ்
சின்னுபின் னப்படவே யுரோமம் வெட்டித்
தங்குவயி ரவர்வால்போற் சீவி விட்டுத்
தலைநிமிர்ந்து திரிவோரே புலனி லாரே. (௩௧)

கள்ளதனை வாங்கியுடன் வாயில் வைத்துக்
கண்மூடிப் பருகியவ னடுத்தோர்க் கீய
எள்ளளவு மெச்சிலென்ற நினைப்பே யின்றி
எல்லோரும் வாய்வைத்துக் குடித்தல் போலக்
கொள்ளைமிகுங் காப்பிவிற்குங் கடைக்குள் ளேபோய்க்
கூட்டுறவா யொருவரெச்சி லொருவர் வாயின்
உள்ளுறவே சிற்றுண்டி தின்று காப்பி
யுவந்துகுடிப் பவர்கள்பெருங் குடிய ராவார். (௩௨)

மனத்தினிலே சமத்துவமா நிலைமை யின்றி
வாய்ப்பேச்சில் மட்டுமெல்லாஞ் சமமே யென்று
அனத்தினில்வேற் றுமையில்லை யெனப்பல் லோரும்
அடுத்திருந்தெச் சில்கலந்தா கார முண்டு
வனத்திலுறும் விலங்கினங்கள் போலே கீழும்
வாய்ந்திட்ட மேலுமொன்றாய் மருவச் செய்து
கனத்தகுலா சாரம் விட்டுத் திரிவோ ரிந்தக்
காசினிக்கு வசுரரெனக் கழற லாமே. (௩௩)

தருமசீலன்.

இரௌத்திரிஷூ தைமீ.

நூல்.

நூல் என்பது,

“ பஞ்சிதன் சொல்லாப் பனுவ லிழையாகச்
செஞ்சொற் புலவனே சேயிழையா—எஞ்சாத
கையேவா யாகக் கதிரே மதியாக
மையிலா நூன்முடியு மாறு ”

என்றபடி, தன் சொற்களே பஞ்சாகவும், செய்யுளே இழையாகவும், செம்மை யாகிய சொற்களை அறிந்த புலவனே நூற்கின்ற பெண்ணாகவும், குறைவில்லாத வாயே கையாகவும், அறிவே நூற்குங் கதிராகவும், அமைய அவ்வறிவுடைய புலவரால், உலகினர்க் கின்றியமையாததாக ஆக்கப் படுவதாம். சாஸ்திரத்தை இங்ஙனம் நூல் என்றது உவமை வாகு பெயராம். பாவை போல்வாளைப் பாவையென்றதுபோல, நூல் போன்றிருக்கும் சாஸ்திரமும் நூல் என்று கூறப்பட்டது. நூலாவது, பலவாகிய நுண்ணிய பஞ்சின் நுனிகளால், கை தேர்ந்த பெண்ணொருத்தியால், தனது செயற்கை நலந் தோன்ற ஓரிழைப் படுத்தலாம். சாஸ்திரமாவது, அவ்வாறே, சுகிர்தமாகிய சொற் பாப்புக்களால், பெரும் புலவ னொருவன், தனது அறிவின் மாட்சிமையினாலே, பிண்டம் (பல அதிகாரங்களைக் கொண்ட தொகுதி), படலம், (அதிகாரம் அதாவது பல சாதிப் பொருள்களைக் கொண்ட பெரும் பிரிவு) இயல் (ஒரு சாதிப் பொருள்களைக் கொண்ட சிறு பிரிவு) சூத்திரம் (செய்யுள்) என்னும் யாப்பு நடை படக் கோத்தலாம். நூல் நூற்றல் போலவே, சாஸ்திரமும் செய்யப் படுவதாதலின், அது நூலெனப் பட்டது. இனி,

“ உரத்தின் வளம்பெருக்கி யுள்ளிய தீமைப்
புரத்தின் வளமுருக்கிப் பொல்லா—மரத்தின்

"கனக்கோட்டந் தீர்க்குநூ லஃதேபோன் மாந்தர்
மனக்கோட்டந் தீர்க்குநூன் மாண்பு"

என்றபடி, கோட்ட மரத்தினது கோணலைப் போக்குகின்ற தச்சு நூலின் மாட்சிமையைப் போல, சாஸ்திரமானது, உடம்பில் உள்ள அறிவின் வளத்தை வளரச் செய்து, நினைக்கப்பட்ட தீமையாகிய அறியாமையை ஒழித்து, மாந்தரது மனத்தின் கோணலைப் போக்கக் கூடியதாதலின், இதற்கு நூலெனப் பெயர் வந்தது எனக் கூறுதலுமொன்று. இத்தகைய நூலின் பயன் யாதெனில்,

"அறம்பொரு ளின்பம்வீ டடைதல்நூற் பயனே"

என்றபடி, தருமம், செல்வம், உலக சுகம், மோக்ஷம் ஆகிய நான்கையும் அடைதலாம். இதுபற்றியே, ஆன்றோர்

"நூல்பல கல்"

என்றார்கள். ஜீவர்கள் இவ்வுலகத்தில் இல்லறத்தையோ துறவறத்தையோ முறைபிசகாது நடத்தி இம்மைப் பயனை யடைந்து முத்தி யின்பத்தை யெய்துவதற்கு இன்றியமையாதனவா யிருப்பன அறிவு நூல்களேயாம். இவற்றின் துணையின்றி ஒருவன் இம்மை மறுமைச் சுகங்களை அடைதல் இயலாது; சில அறிவிலிகள், பெரியோர்பலர் ஓதா துணர்ந்து முத்தி யடையவில்லையா என்று வீண் குதர்க்கம் பேசுவர்; அங்ஙனம் ஓதாதுணரும் பெரியோர்களும், தமக்குத்தாமே உணர்வது நூற்கருத்துக்களே என்பது அக்குதர்க்கிகளின் புத்தியில் எட்டுவதில்லை. எவ்வகையினும் மனிதர்க்கு நூலே துணை யென்பதும், நூலுணர்ச்சியில்லார் மிருகங்களையும் கண்ணில்லாத குருடரையும் நிகர்ப்பர் என்பதும் மறுக்கத் தகாதவிஷயங்களாம். இவற்றை,

"இம்மை பயக்குமா லீயக் குறைவின்றால்
தம்மை விளக்குமாற் றாமுளராக் கேடின்றால்
எம்மை யுலகத்தும் யாங்காணேங் கல்விபோன்
மம்ம ரறுக்கு மருந்து"

"விலங்கொடு மக்க ளனைய ரிலங்குநூல்
கற்றாரோ டேனை யவர்"

"கண்ணுடைய ரென்பவர் கற்றோர் முகத்திரண்டு
புண்ணுடையர் கல்லா தவர்"

என்ற ஆன்றோர் செய்யுட்களானுணர்க. இங்ஙனம் நூலானது மானிடர்க்கு இன்றியமையாததாயிருத்தல் பற்றியே, கடவுளரும், மற்றப் பெரியாரும் ஆதி நாட்டொட்டே, வேத வேதாங்கங்களையும், ஆகமங்களையும், சோதிட சாஸ்திரம், கணித சாஸ்திரம், வான சாஸ்திரம், நீதி சாஸ்திரம், இலக்கண சாஸ்திரம், மாந்திரீக சாஸ்திரம், புராணங்கள், இதிகாசங்கள் முதலிய பல அரிய நூல்களையும், முதனூல், வழி நூல், சார்பு நூல்களாக தேவ பாஷையிலும், திராவிடத்திலும், இன்னும் பல பாஷைகளிலும் இயற்றி வைத்தனர். அவற்றைப் பண்டைக் காலத்திலிருந்தவர்கள் ஓலைச் சுவடிகளிலும் செப்பேடுகளிலும் கஷ்டப்பட்டெழுதிக் காப்பாற்றி ஓதியுணர்ந்து, நற்பயனை யடைந்து, தங்கள் பெயர் என்றும் விளங்குமாறு பல அரிய தொழில்களைச் செய்து புகழ் பெற்றிருக்கின்றனர். அவர்கள் அங்ஙனம் நூலுணர்ச்சியால் பெற்ற புகழ் என்றென்றும் நிலை பெற்றதாய் விளங்குகின்றது. எண்ணற்ற புத்தகங்களை மணிக் கணக்கில் அச்சிட்டு வெளிப் படுத்திப் பரப்பி விடும் அச்சியந்திரங்கள் முதலிய சாதனங்கள் இல்லாத அக்காலத்திலும் அவர்கள் சாஸ்திரங்களைக் காப்பாற்றி வந்த விதத்தை நினைத்தால் மிக்க ஆச்சரியமுண்டாகிறது.

இப்படி யெல்லாம் காப்பாற்றி வந்தும் இந்நாட்டில், வேற்றுத் தேய உயிர்க்கல்வி வந்து பரவவே இந்நாட்டினர், முன்னிருந்த நமது உயிரற்ற கல்வி வேண்டியதில்லை யென்று அதைத் தள்ளி இடையில் வந்து நுழைந்ததை, 'இதுவே நமக்குயிர்' என்று பாராட்டத் தலைப்பட்டனர். அதனால் நம்முடைய அரிய நூல்களெல்லாம் இருந்த இருந்த இடங்களிலேயே புழுங்கி மடியத் தலைப்பட்டன. இவ்வாறு நேர்ந்த போது, பல ஆண்டுகட்கு முன்னர், சிலர், 'நம்முடைய நூல்கள் நசித்துப் போகக் கூடிய நிலைமையிலிருப்பதால், அச்சியந்திரங்கள் மிகுந்திருக்கும் இக் காலத்தில் அவற்றை அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தி விட வேண்டும்' என்று கருதிப் பல அரிய சாஸ்திரங்களை யெல்லாம் வெளிப்படுத்தினார்கள். ஆனால், அவர்களிற் பலர், வியாபாரஞ் செய்து பொருள் சம்பாதிக்க வேண்டுமென்னும் நோக்க முடையவர்களாதலாலும், கல்விப் பயிற்சி யில்லாத சாமான்யர்களாதலாலும், சாஸ்திரங்களென்று, வெள்ளைக் கடிதத்தைக் கறுப்பாக்கிப் புத்தக வடிவஞ் செய்து எங்கும் கடுதாசிக் குப்பைகளைப் பரப்பி விட்டார்களேயன்றி உண்மையாகவே அந்நூல்களை நல்ல விதத்தில் வெளிப்படுத்தவில்லை. இவர்கள் செய்த வேலை குளிக்கப்

போய்ச் சேற்றைப் பூசிக் கொண்ட விதமாக ஆகி ஆபாசப்படிப்பே நாடெங்கும் பரவி அது இன்னும் மாறாமலே யிருந்து வருகிறது. இன்னும் சிலர், சில சாஸ்திரங்களை, மிக்க பிரயாசையுடன், பல வழியிலும் பொருளீட்டி, அப்பொருளின் சகாயத்தால் நல்லவிதத்தில் அச்சிட்டு வெளிப் படுத்தி யிருக்கின்றனர். ஆனால் இவர்கள், இக்காலத்தில் கேள்வி முறையில்லாமலிருப்பதால், தங்கள் தங்கள் நோக்கங்களுக்கனுகூலமாக, விஷயங்களைத் திருத்தியும், புகுத்தியும், நடுநிலைமை யற்று அநேகம் மாறுபாடுகளைச் செய்தும், பேராசைக் குணத்தால் அந்தப் புத்தகங்களுக்கு அளவுக்கு மிஞ்சிய விலை வைத்தும் உலகத்தார்க்குப் பேருதவி புரிந்து புகழடைந்திருக்கின்றனர். சில பரோபகார சிந்தையுள்ள புண்ணிய சீலர்கள் மட்டும் சில நூல்களைப் பெரும் பாலும் நல்ல விதத்தில் பிரதி பலனை யெதிர் பாராமல் வெளிப்படுத்தி யிருக்கின்றனர். ஆனால், நம்முடைய அரிய சாஸ்திரங்களில் இவ்வாறு வெளியானவைகள் ஆயிரத்திலொரு மடங்கு கூட இல்லை யென்று சொல்லலாம். இன்னும் அநேகம் அருமையான நூல்களெல்லாம் ஒரு வகையிலும் வெளிவாராமலொழிந்தே போயின. வளையாபதி, குண்டலகேசி முதலிய நூல்கள் இருக்குமிடமே தெரியவில்லை; இன்னும் சொற்ப காலத்திற்குள், அவற்றின் பெயர்களும் மறைந்து விடக் கூடியனவா யிருக்கின்றன.

நம் நாட்டினர் புதிய முறைகளை அனுஷ்டித்து அவற்றிலும் நேரான போக்கில் போகாமல் கோணல் வழிகளில் திரும்பி இரண்டும் கெட்டவர்களாய் இவ்வாறு நூல்களை நசிக்கச் செய்து வந்தாலும், இவர்கள் எவர்களுடைய வழியில் சிலவற்றைக் கோணலாகக் கொள்கின்றனரோ அந்த வேற்றுத் தேயத்தவரோ இவர்களைப் போன்றிருப்பதில்லை. அவர்கள் நூல்களைப் பாதுகாத்து விருத்தி செய்யும் விஷயத்தில் மிகவும் ஊக்க முள்ளவர்கள். பாரிஸ், லண்டன், ஜர்மனி, அமெரிக்கா முதலிய விடங்களில் பற்பல லைபரெரிகளை ஸ்தாபித்து, அவற்றில் தங்கள் தங்களுடைய அரிய சாஸ்திரங்களைச் சேகரித்துக் காப்பாற்றி வைத்திருப்பதோடு அன்னிய நாட்டு நூல்களையும் தேடி வைத்துக் காப்பாற்றி வருகின்றனர்; நம்முடைய நாட்டில் இப்போது காணப்படாமலிருக்கும் பல நூல்களையுங் கூட பாரிஸ் லைபரெரியில் காணலாமென்று அறிவுடையோர் கூறுகின்றனர். பிரெஞ்சுக்காரர்கள் முதன் முதல் இந்தியாவுக்கு வந்த போது, ஏட்டுச் சுவடிகளிலிருந்த நூல்களைத் தான் முக்கியமானவைகளெனக் கருதி எடுத்துக் கொண்டு போனார்களாம். இன்னும், வட மொழியிலிருந்த

பல அரிய நூல்களெல்லாம் ஜெர்மனி தேசத்து லைப்ரெரியிலிருப்பதாக மதி நுட்ப முடையார் தெரிவிக்கின்றனர். என்னே இவர்களுடைய அறிவு! நூல்களின் விஷயத்தில் இவ்வளவு கவன முடையவர்களாயிருந்து வந்ததினாலன்றோ மேற்கூறிய தேசத்தவர்களெல்லாரும் மிக உன்னத பதவியிலிருந்து வருகின்றனர். இன்னும் லண்டன் லைப்ரெரிக்கு நம்முடைய தேசத்தில் வெளியாகும் ஒவ்வொரு காலணா புஸ்தகமும் போகிறது.

இவர்கள், சாஸ்திர விஷயத்தில் காட்டி வரும் ஊக்கத்தைக் கண்கூடாகக் கண்டிருந்தும், இவர்களுடைய வழிகளைப் பின்பற்றுகிறோமென்று திரியும் நம்மவர்களிற் பலர், இவர்களுடைய இத்தகைய நற் கொள்கைகளை யெல்லாம் தள்ளி விட்டு, சிரசில் முன்னே சிகை வைத்து நீட்டி வளர்த்து விடுவதையும், காலர், நெட்டை, சூட், பூட்ஸ், மேஜோடு, தொப்பி முதலியவற்றை அணிவதையும், மேஜைகளின் பேரில் தட்டுக்களை வைத்து ஜாதிபேத மின்றிக் கரண்டிகளால் ஆகார முண்பதையும், இன்னும் நம்தேசத்திற் கொவ்வாத சில சீர் கேடான செய்கைகளையுமே சிறந்த வைகளென எடுத்துக் கொண்டனர். இவற்றோடு பழைய நூல்களை வெளிப்படுத்துவதிலும், புதிய நூல்களை இயற்றுவதிலும், புதிய முறைகளென, அன்னிய தேசத்துச் சில முறைகளை யெடுத்துக் கொண்டனர். அவற்றில் நூல்களை அரை குறையாக்குவதும், செய்யுட்களையும் பதங்களையும் சந்தி கெட்டு நிற்கும்படி செயவதும், பதங்களைத் திருத்தி விபரீத அர்த்தங்களை யுண்டாக்குவதும், புதிது புதிதாக் உபயோக மற்ற விஷயங்களை இடை யிடையே சேர்ப்பதும், நம்தேச ஒழுக்கங்கள் பரவாமல் வேற்றொழுக்கங்கள் பரவத்தக்க விஷயங்களையே பெரும்பாலும் சேர்த்தலும் மலிந்து கிடக்கின்றன. நூல்களை முறையாக முற்றுறக் கற்றலும், செய்யுட்களாலும், வசனத்தாலும், பண்டைய நூற்கருத்துக்களைத் தழுவிப் புதிய நூல்களை இயற்றுதலும், அடியோடு தொலைந்து விட்டன. மேல் நாட்டார் மிக்க பிரயாசையுடன் முறையாக வெளிப்படுத்தும் நூல்களை மொழி பெயர்த்துவெளிப்படுத்துதலையே அநேகர் சிறந்த புலமை யெனக் கொண்டு அதே வேலையிலிருந்து வருகின்றனர். நாமும் அவர்களைப் போலவே கல்விகற்று நம்முடைய பாஷையில் சுயமாக ஒரு நூலை வெளிப்படுத்துவோமே என்று சிறிதும் நம்மவர் நினைப்பதில்லை. இப்படி அன்னிய பாஷை மொழி பெயர்ப்புக்களாக வெளிவரும் நூல்கள் ஒவ்வொரு வருஷத்திலும் ஆயிரக் கணக்காக வெளிவருகின்றன. இப்படி வெ

ளிவரும் நூல்கள் எப்பொழுதும் நிலைத்து உலகினுக்குப் பேருதவி புரிகின்றனவா என்று பார்த்தால் மின்னலைப் போல் தோன்றிமறையக் கூடியனவாயிருக்கின்றன. நம்முடைய நூல்களோ அப்படியில்லை. எப்பொழுதும் நிலை பெற்று நிற்கக் கூடியவைகளாயிருக்கின்றன. அவற்றில் மொழி பெயர்க்கக் கூடியவை எத்தனையோ இருக்கின்றன; மேற் கூறிய அன்னிய பாஷை மொழி பெயர்ப்புக்காரர்கள் இவற்றில் தங்கள் காலத்தைச் செல விட்டால் எவ்வளவோ நன்மையாயிருக்குமே. இதனால் நாம் அன்னியபாஷை மொழி பெயர்ப்பே அடியோடு கூடாதென்று சொல்ல வரவில்லை. அவற்றில் முக்கியமான வற்றிற்குக் கொஞ்சக் காலமும் நம்முடைய நூல்களுக்கு அதிக காலமும் செல விட்டால் நலமாயிருக்குமென்றே கூற வந்தோம். அன்றியும், நம்முடைய நூல்களை அடியோடு மறந்து விட்டதைப்பற்றியுங் கூற வந்தோம். மேலும் இந்தப் புதிய முறைகளைக் கைக் கொண்டவர்கள், தமிழுக்கென்றே உழைக்கும் சிலரையும் ஆதரிப்பதில்லை; அவர்களையும், இவ்வாறு நம் குறைகளை எழுதப் புகுவோரையும் பரிகசித்து நகை யாடவும் செய்கிறார்கள்; இவர்கள் மீது சீற்றமுங்கொள்கின்றனர்.

இவ்வாறு பல வழிகளிலும் நம்முடைய நூல்கள் குறைவுபட்டு வருகின்றன. இக் குறைகளை நீக்குதற்குச் சில சங்கங்கள், சுயபாஷாபிமானிகளால் ஸ்தாபிக்கப் பட்டும் அவை சரியாக ஆதரிப்பாரில்லாமல் தத்தளித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. இப்படியெல்லாம் நம் நூற்களின் நிலைமை சீர்கேடடைந்திருப்பதால், அச்சிட்ட புத்தகங்களிலும் கூட இராமாயணம் முதலிய வற்றில் பிழையற்ற சுத்தப் பிரதி அகப்படுவதே அருமையாயிருக்கின்றது.

ஆதலின், நம் பாஷாபிமானிகள், நம்முடைய அருமையான நூற்களிற் சற்று கவனம் வைத்து அவற்றைச் சேகரிப்பதிலும், அச்சிட்டு வெளியிடுவதிலும் முயற்சி யெடுத்து வரும் சங்கங்களுக்கு இயன்றவரை உதவி செய்து நம் முயிர்க்குயிரான சாஸ்திரங்களைக் காப்பாற்றும்படி மிகவும் வேண்டிக் கொள்கிறோம்.

இங்ஙனம்:

பத்திராதிபர்.

காலநுட்பமும் காரியசித்தியும்.

காரியத்தில் கடைப்பிடி யுள்ளவர்கள், தங்கள் தங்களுக் கேற்பட்டிருக்கும் வேலைகளைச் செய்து ஒழிந்திருக்கும் சொற்ப நேரத்தில் மிகவும் பெரியனவாகிய காரியங்களைச் செய்துவிடும் ஆற்றலுடையவர்களாக விருக்கிறார்கள். தினந்தினம் ஒரு மணிநேரம் வீண் காரியம் செய்வதை விட்டு எதாயினும் பயனுளதாகிய ஒரு வித்தையில் பயின்று வந்தால் சாமானிய அறிவாளிகளும் நல்ல அறிவாளிகளாவார்கள். இப் பெற்றிய சாதனை அவிவேகளைப் பத்து வருஷத்திற்குள் அறிவாளிகளாக்கும். ஆதலின், அறியத்தக்க எதாயினும் ஒன்றைக் கற்றறிவது, அல்லது யாதாயினுமொரு நற்குணத்தில் பயின்று பண்படுவது, சாதகமான நற் பழக்கத்தைப் பலப்படுத்துவது முதலிய எவ்வகைப் பயனுவது அடைந்துகொள்ள முயலாமல், செல்வம் மிகுந்த சிலர், உண்பதும் உறங்குவதுமே தங்கள் சுக காலமென வெண்ணிக் காலத்தை அவமாக்கல்போல, அறிவுள்ளார் காலத்தை வீணிலே கழிக்கலாகாது. அப்படிக் காலத்தை வீணிலே செலவிட்டு இறக்கும்மனிதனை, சான்றோர் மனிதவர்க்கத்தில் கணக்கெடுத்துக் கொள்ளாமல் மாக்கள் பெருங்கூட்டத்தில் சேர்த்து விடுகிறார்கள். இது மனித ஜன்மத்திற்குப் பெருத்த நஷ்டத்தை யுண்டாக்குவதென்பது அறிஞர் அறிந்த விஷயமே. காலத்தை வீணாக்காது காரியத்திலே கண்ணுயிருந்து கீர்த்தி பெற்றவர்கள் அநேகர் உண்டு: லண்டன் நகரத்தில் வீதிக்கு வீதி சவாரி போய், வியாதியஸ்தரை அவரவர் வீட்டிற் கண்டு வைத்தியம் செய்துவந்த மேஸன் குட் வைத்தியர் (Dr. Mason good.) தாம் சவாரி போகிற வழியில் வீணே கழியும் காலத்தில் ல்யூக்ரிஷியஸ் என்னும் கிரந்தத்தை மொழி பெயர்த்தார். இவ்வாறே டார்வின் வைத்தியரும் (Dr. Darwin) வீட்டுக்கு வீடு வண்டிச் சவாரி போகும் பொழுது, சிறுசிறு துண்டுக் கடிதங்களில் சிற்சில முக்கியமான விஷயங்களைப்பற்றி மனதிற் பிறக்கும் அபிப்பிராயங்களைக் குறித்து வைத்துக் கொண்டு வீடுபோய்ச் சேர்ந்த வுடன் அவ் விஷயங்களைக் கிரமப்படுத்தி எழுதி வருவார். அவர் எழுதிய கிரந்தங்க ளெல்லாம் இவ்வாறே எழுதி முடிவுபெற்றனவாம். இவரைப் போலவே ஹேல் (Hale) என்னும் நீதியதிபர் தாம் உத்தியோக முகாந்தரமாய் வெளியிடங்களுக்குச் செல்லும் மார்க்கத்தில் கழியும் நேரங்களில் "தியானம்" என்னும் புஸ்தகத்தை எழுதி முடித்தாராம். மற்றொரு பர்னி பண்டிதர் (Dr. Burney.) என்பவர் தாம் சங்கீத வித்தியார்த்திகளுக்குச் சங்கீதம் கற்பிக்கக் குதிரைச் சவாரி போகுங் காலத்தில் இத்தாலிய பிரான்சிய பாஷைகள் கற்றுத் தெளிந்தார். கெர்க்ஹவைத் (Kriko white) என்பவர் நியாயஸ்தல உத்தியோக சாலைக்குப் போகுமார்க்கத்திலும், திரும்பு காலிலும் க்ரேக்பாஷை கற்றுத் தெளிந்தார். வேறொருவர் மான்செஸ்டர் என்னும் நகர வீதிகளில் கூலிக்குக் கடிதம் கொண்டு போகும் பொழுதும் வரும் பொழுதும் லத்தீன் பிரஞ்சுப் பாஷைகள் கற்றுத் தெளிந்து பிரபல பண்டிதராக விருந்தாராம். நிற்க,

பிரான்சு தேசத்து அரசிறைக் கணக்கு நிர்வாகிகளில் ஒருவராகிய டெக்ஸ்லோ (Daguesseau) என்பவர் வேலை ஒழிந்திருக்கும் நொடிப் பொழுதையாவது வீணிற் கழிய விடாமல் கல்வி முயற்சியிலீடுபட்டுப் பகற் போஜனம் செய்யுமுன் உள்ள சிறிது ஒழிவு நேரத்தில் மிக அரிய பெரும் புஸ்தகம் ஒன்று எழுதி முடித்தார். மாடம் டிஜென்லிஸ் (Madame de Genlis) என்பவர் தாம் ஒரு இராஜ குமாரத்திக்குக் கல்வி கற்பிக்கப்போய் அவர் வருமளவும் காத்திருந்த வேளைகளில் சிறந்த கிரந்தங்கள் சில எழுதி முடித்தாராம். இலைஹூபுரித் (Elihu Burritt) என்பவர் ஆதியில் கருமான் தொழில் செய்து பிழைத்தவர்; அவர் தாம் கல்வி பயின்ற விதத்தை ஒரு காலத்தில் சொல்லும்பொழுது "நான் நூல்களைக் கற்றுத் தெளிந்தது எவ்வகை வேலைக்கும் உதவாதிருந்த சிறிது சிறிதான ஒழிந்த காலத்தில் சிரத்தையாய்க் கல்வி பயின்றதனால்" என்றார். இவர் இப்படிக் கஷ்டப்பட்டு உழைத்த காலம் இவருடைய ஜீவனத்திற்கும் உதவிற்று; பூர்வமும் நூதனமுமாகிய பாஷை பதினெட்டும், ஐரோப்பிய பாஷை இருபத்திரண்டும் பயின்று தெளியவும் அனுகூலித்தது.

ஆதலால் கனவான்களே! நமக்குக்கிடைக்கும் சொற்ப சொற்ப ஒழிவு நேரங்களை வீணாக்காமல் சிரத்தையுடன் கல்வி விஷயத்தில் மனஞ்செலுத்தி வந்தால் அது நல்ல பலனைத் தருமென்பதில் சந்தேகமில்லை. நாழிகை கழிந்தது மீண்டும் வாராது. நாழிகை கழிந்த கணக்கெல்லாம் சர்வாத்மாக்களது பெரிய கடியாரமாகிய சூரிய கடிகாரத்தில் கணக்குப் பதிவுபெறும். இப்படி வீணே காலம் கழிவதைப் பற்றி "பூலோக ரொக்கத்தைச் சிதறிச் சிந்தல்" என்னும் அரிய கிரந்தத்தை எழுதின எக்விக்தர் வாசியாகிய ஜாக்ஸன் (Jackson) என்பவர் "இதுவரையும் பொருளை வீணிற் சிதறிய நஷ்டம் இனிச் சிக்கனமாயிருந்தால் தீரும். ஆனாலும் இன்று வீணிற் போக்கடித்த பொழுது போகட்டும்; இந்த நஷ்டத்தைநான் நாளை முயற்சி செய்து தீர்த்துக் கொள்வேன் என்று யாவன்சொல்லமாட்டுவான்" எனக் கூறியுள்ளார். ஆதலால் வாசகர்களே! நமக்குள்ள ஓய்வு நேரத்தை வீண் வழக்குப் பேசுவதிலும், தீங்கு விளைப்பதான விளையாட்டுக்களிலும் அளவுக்கு மிஞ்சின தூக்கத்திலும் கழிந்து நஷ்டம் செய்துகொள்ளாமல் மேற்கூறிப் போந்த மேதாவியர்களைப் போன்று நல் காரியங்களில் முயற்சித்து, அறிவை, கல்வியாகிய சாணையில் வைத்துத் தீட்டிக் கூராக்கி லோகோபகாரமான வேலை செய்யப் புறப்படுங்கள்.

இங்ஙனம்:

மேல்மின்னல் சக்கரவர்த்தி.

சூளாமணி.

தம்மையுடையார்க்கு உலகில் விரும்பிய அனைத்தும் நல்கும் தேவமணி இரண்டு; அவை சிந்தாமணியுஞ் சூளாமணியுமாம். சூளாமணி என்னும் பதத்திற்கு சூடாமணி அல்லது சிகாரத்தினம் எனப் பொருள் படும். (சூளம்-சிகை,

மணி-இரத்தினம். ஆகவே, இதை யாவரும் சிரத்தில் விரும்பி யணியத் தக்க சிகாரத்தினம் போன்று புலவர்களாகிய அறிவென்னு முச்சியின்கண் நின்று ஒளிர்வதாகிய மணியென்னலாம். இந்நூல், கலா சமுத்திர மெனப் புகழ் பெற்ற மகிமை பொருந்திய மஹா புராணத்தில் உள்ளபடி ஸ்ரீ சிரேயாம்ஸ தீர்த்தங்கரர் காலத்தில் சுரமை நாட்டின்கண் போதனமா நகரத்திலிருந்து அரசுபுரிந்த பயாபதி அரசனது புதல்வர்களான விஜய திவிட்டர்களின் சரித்திரத்தை விரித்துக் கூறுவது. இது சொற்பொலிவு, பொருள் நயம், நடையழகு, கற்பனை யலங்காரம் முதலிய வற்றால் சிறந்து விளங்கும் 2131 திருவிருத்தங்களாலாயது. இது, மஹா காவிய மென்று புகழ்ப் பெற்றதும், காவிய இலட்சணத்தில் தமிழ்க் காவியங்கட்கெல்லாம் வழிகாட்டியாய் நின்றிலங்குவதும், தமிழ்க் கற்பகமெனச் சிறப்புப் பெயர் பெற்றதுமான சீவக சிந்தாமணிக்கும் முந்தியதாகக் கொள்ளப்படுகின்றது. அஃது எங்ஙன மெனில், யாப்பருங் கல விருத்தியிலும், அதனை முதனூலாகக் கொண்டு அமுத சாகரர் இயற்றிய காரிகைக்குக் குணசாகரர் தாம் எழுதிய விரித்துரையினுஞ் சூளாமணியிலிருந்து அநேக செய்யுட்கள் இலக்கியமாக எடுத்துக் காட்டப் பட்டிருக்கின்றன. குணசாகரர் காலத்தில் சிந்தாமணி முதலிய பெருங் காவியங்கள் இருந்தன வாகில் அவர் விசேஷமாக அவற்றினின்றே உதாரணங்கள் காட்டி யிருப்பர். ஆகலால் இந்நூல் பெருங்காவியங்கட்கெல்லாம் முந்திய தென்று கொள்வதற்குச் சிறந்த ஆதாரமாகிறது. இந்நூலை இயற்றிய ஆசிரியர், சித்தூர், ஜில்லாவைச் சேர்ந்த கார்வேட்டி நகரத்தில் முன்பு சிற்றரசனுயிருந்த விஜய ராஜன் காலத்திருந்தவரென்பதும், இவர் பெயர் தோலா மொழித் தேவர் என்பதும்,

> " திக்கெட்டும் புகழ்படைத்த திறல்விசயன் புயலனைய
> கையன் றெவ்வைக்
> கைக்கொட்டி நகைக்குமிகற் கார்வெட்டி யரையன்வள
> நாடற் கேற்பப்
> பொக்கெட்டும் பத்துமிலான் புகழ்த்தரும தீர்த்தன்மலர்ப்
> பதம்பூ சிப்போன்
> சொற்கெட்டா வரன்றோலா மொழிசூளா மணியுணர்வோர்
> துறைகண் டோரே.

என்று இந்நூல் சிறப்புப் பாயிரத்தால் அறியக் கிடக்கின்றன. கார் வெட்டி நகரின் காலம் உறந்தைக்கு முந்தியதாதலின் இந்நூலின் வயது இன்றைக்குச் சுமார் ஆயிரத்தைஞ்ஞூறு வருஷத்திற்குக் குறையாது நிற்க.

கவிஞர் பெருமானாகிய இந்நூலாசிரியரை 'தோலா மொழித் தேவர்' என்னும் சிறப்புப் பெயரால் அழைக்கப் படுவதற்குக் காரணம் என்னை யெனின், முற்காலத்தில் நூல்களையும் நூலாசிரியரையும், உரையாசிரியரையும் இயற் பெ

யர் கொண்டழைக்காது மற்றொரு காரணம் பற்றிய பெயரால் அழைக்கப்படுவது வழக்கமாயிருந்தது. உதாரணமாக "ஆத்தி சூடி, கொன்றை வேந்தன், வாக்குண்டாம், வெற்றி வேற்கை" முதலிய நூற்களிற் "ஆத்திசூடி யமர்ந்த தேவனை" "கொன்றை வேந்தன் செல்வனடியிணை," "வாக்குண்டாம் நல்ல மனமுண்டாம்" என்று முறையே பாயிரத்துள் முதலிலே நின்ற வாக்கியத் தொடரின் பெயரால் அவற்றிற்குப் பெயர் வழங்கப் பட்டு வருகின்றன. கல்பொரு சிறு நுரையார், தேய்புரி பழங்கயிற்றினார், மீனெறி தூண்டிலார் என்ற புலவர்கள் பெயரும் அவர்கள் உபயோகித்த அவ்வருந்தொடர் மொழிகளானே அழைக்கப்பட்டு வந்தன. இவை போலவே தோலா மொழித் தேவர் என்ற பெயரும் வழங்கியதாகும். இந்நூலாசிரியர் சூளாமணியில், தோல்வியடையாத என்ற பொருளில் "தோலா" என்ற சொல்லை அரசியற் சருக்கம் 349-வது செய்யுளில் "ஆர்க்குந் தோலாதாய்" என்றும், மந்திரசாலைச் சருக்கத்தில் 70-வது செய்யுளில் தோலா நாவிற் சச்சுதன் சொல்லும் பொருளெல்லாம்" என்றும் அருமையாகப் பிரயோகஞ் செய்துள்ளமைபற்றி, புலவர்கள் இவரை, தோலா மொழித் தேவர் என்ற சிறப்புப் பெயரினால் அழைத்தனரெனக் கொள்ளலாம். இவரது இயற்பெயரும், இவரது சரித்திரமும் இதுவரை காணக்கிடைத்தில. நமது இந்திய நாட்டில் அரசர்களைப் பற்றியும், சிறந்த புலவர்களைப் பற்றியும் சரித்திரம் எழுதுவதான வழக்கம் அநேகமா யில்லையெனலாம். அதிலும் ஜைன மதத்திலோ வெனில் முற்றுமே இல்லையென ஒரு துணிபாகக் கூறலாம். இங்ஙன மிருக்கும்போது இவரது சரித்திரத்தை எங்ஙனம் காண முடியும்.

சூளாமணிக் காவியத்தில் பிரயோகித்திருக்கும் வாக்கியத் தொடர்களின் அமைப்பையும், அவைகளினது அர்த்த புஷ்டியையும் நோக்கும்போது, இதற்கு ஒப்புயர்வுள்ளதோர் நூல் இல்லை யென்னும் பெற்றியை யுடையது இஃதெனச் சொல்லலாம். இது, கம்பன் கவிச்சக்ரவர்த்தி யெனப் புகழ்பெறுவதற்கு ஆதாரமாயுமிருந்தது. இதைப்பற்றி ஸ்ரீமத்-திருமணம். செல்வக்கேசவராய முதலியார் M. A., அவர்கள் தமது கம்ப நாடர் என்னும் புத்தகத்தில் "ஐஞ்சிறு காப்பியங்களில் ஒன்றான சூளாமணி சிந்தாமணிக்கும் முந்தினதாகக் கொள்ளப்படுகின்றது. கம்பருடைய விருத்தங்களின் ஓசைத்திறம் சூளாமணி விருத்தங்களின் ஓசைத்திறத்தை ஒத்திருப்பது உய்த்துணர்வார்க்குப் புலப்படும். கம்பர், சூளாமணியில் நன்கு பயின்றிருக்கக்கூடும்." என்று வரைந்துள்ளார். ஆதலால் இவ்வரிய நூல் செந்தமிழில் சீர்த்தியடையும் புலவர்கட்கெல்லாம் ஒரு செந்தமிழ்ப் பொக்கிஷமாக இருந்தது என்று விசேடித்துக் கூறுவது மிகையாகாது. இந்நூலின் சிறப்பைப்பற்றி,

"பொழிந்து பொருள்விளக்கும் போழ்ந்திருள்கால் சீக்கும்
இழிந்தவரை யேற்றி நிறுத்துஞ்—செழுந்தாளத்
தோளா மணியைநகுந் தோலா மொழிதொகுத்த
சூளா மணியகத்துச் சொல்"

என்று கூறும் வெண்பாவினுலு மறியலாம். இத்தகைய சீர்த்திவாய்ந்த இந்நூலுக்கு இது வரை, யாரும் உரை செய்திலர். அதனால் செந்தமிழ்ப் பயிலும் மாணவர்களும், மற்றவர்களும் இதை வாசிக்க இடர்ப்படுகின்றனர். ஆனால் ஒருவாறு இந்நூலிலுள்ள விஷயங்களை யுணரும் பொருட்டுச் சிலரது முயற்சியினால் "திவிட்ட குமாரன் கதை" "சூளாமணி" என்ற பெயருடன் வசன நூல்கள் கிளம்பின. இவை பயன் தரத்தக்கனவாயிருந்தாலும், இக்காவியத்திலுள்ள முழுச் செந்தமிழ் இன்பத்தையும் அவைகளால்பெறல் முடியாது. ஆதலின், செந்தமிழிலார்வமுள்ள பிரபுக்கள் முன்வந்து இவ்வரிய நூலுக்குத் தெளிவுரையெழுதி வெளியிடின் தமிழுலகிற்கு எவ்வளவோ பேருபகாரமாயிருக்கும்.

இங்ஙனம்,

நேமி.

திரியோக மருந்து.

பேதற்க ரும்பிணி தாமிவை யப்பிணி
தீதற்க ரியதிரி யோகம ருந்திவை
யோர்த றெளிவோ டொழுக்கமிவை யுண்டார்
பேதப்பிணியுட் பிறவார் பெரிதின்ப முற்றே.

திரியோக மருந்து-மூன்று கூடிய மருந்து,—ஓர்த றெளி........யுண்டார் என்பது-நன்ஞானம், நற்காட்சி, நல்லொழுக்கமிவை உபயோகித்தார். திரியோக மருந்தென்றதனாற் றனித்தனி நன்ஞான முதலாகிய மூன்றும் பிறவி நோய் தீர்க்கும் மருந்தாகா தென்றவாறு,— என்னை? நன்ஞானமே மருந்தாயின் நன்ஞானம் பிறந்த பொழுதே முக்தனாதல்வேண்டும்; அன்றியும் கர்மகார்யமாகிய வ்யாதி முதலாயின விலவாதலும் வேண்டும். இனித் தீ ஞானமே ஸம்ஸார காரணமாதல் வேண்டும். வேண்ட, பரவாதிச் சித்தாந்தங்களாகிய ஏகாந்த மதங்களை யறிதல் ஸம்ஸார காரணமாதல் வேண்டும். உபேக்ஷாரளபத்தாலறிதல் ஸம்ஸாரகாரண் மன்றெனில் சிரத்தாரளபத்தா லறியினல்லது அநேகாந்த ஜ்ஞானமும் முக்திஹேதுவாகாதாம். ஆதலால், ஸம்ய தர்சன விகலமாகிய ஸம்யக் ஜ்ஞானம் முக்தி ஹேதுவாகாதாம். ஆகிலிவ்விரண்டுமே யமையும் நல்லொழுக்கம் வேண்டாவெனில், அழகிதன்று பிறிதொரு வியாபார மின்றி, இவ்விரண்டுமேயாய் நிகழ்தல் நல்லொழுக்க மாதலின். என்னை? "விளவறவிருமையும் விளங்கத் தன்னுளே, யொள்ளிதிற்றரித்தலே யொழுக்க மென்ப" என்றாராகலின். இனி நற்காட்சியே வீடு பெறும் நெறியெனலுமாகாது. நன்ஞானமொழிய நற்காட்சி கூடாமையின். என்னை? அறிந்தே சிரத்தை பண்ணவேண்டுமாதலின்: என்னை? இனி நல்லொழுக்கமே பிறவி நோய் தீர்க்கும் மருந்தெனலு மாகாது. அறிந்து தெளிந்தே ஒழுக வேண்டலின். இனி நன்ஞா

னம் நற்காட்சி யென்னு மிரண்டும் எப்பொழுது மொருங்கு நிற்றலே நல்லொழுக்கமாதலாலும், ஆதலிம்மூன்றுங் கூடியே மருந்தா மென்பது.

"நீலகேசி"

பாலபோத விளக்கம்

(முன் தொடர்ச்சி புத்தகம்-3. சஞ்சிகை-3. பக்கம்-71.)

14. நேரான வழியோடு வீட்டிற்குப் போய்ச் சேர்ந்தவுடன், புஸ்தகங்களை வைக்க வேண்டிய விடங்களில் வைத்துவிட்டு, மேல் உடுப்புக்களைக் களைந்த பின்னர், வெளிக்குப் போய்க் கால் கை முகம் முதலியவற்றைச் சுத்தி செய்து கொண்டு மாலைக் கடனை முடித்துத் தங்கள் தங்கள் மதத்திற்குப் பொருத்தமாக நெற்றியில் எதை யணியலாமோ அதை யணிந்து கோவில் சமீபத்திலிருந்தால் முடியுமானால் கோவிலுக்குப் போய்த் தெய்வ வணக்கஞ் செய்து விட்டு வரவேண்டும்; அவ்வாறு கோவிலுக்குப் போகும்போது பெரியோரைத் துணைக்கொண்டு போகவேண்டும்; தனியாகச் சென்றால் மிகவும் ஜாக்கிரதையோடு போய் வரவேண்டும். கோவிலில் ஜனங்கள் அதிக நெருக்கமாயிருந்தால் அந்தக் கூட்டத்திற்குள் நுழையாமல் ஒரு பக்கமாக ஒதுங்கி நின்று கடவுளை வணங்கி ஸ்தோத்திரஞ் செய்து விட்டு வரவேண்டும். கூட்டத்தில் புகுந்தால் உடல் நெருங்கி அவஸ்தை யுண்டாகும்; உடலில் அணிந்திருக்கும் நகைகள் கள்ளரால் களவாடப்படும்; இன்னும் திருட்டு நடந்த விடத்திற்குப் பக்கத்தில் நின்றால் அந்தத் திருட்டை அவ்வாறு பக்கத்தில் நின்றவன் மீதே அத்திருடர்கள் சுமத்தி விடுவார்கள். கோவிலுக்குப் போக முடியாவிடில் வீட்டிலிருந்த படியே தங்கள் தங்கள் இஷ்ட தெய்வத்தை வணங்கிக் கொள்ள வேண்டும்.

15. தெய்வ வணக்கஞ் செய்த பின்னர், படிப்பதற்கென்றேற் படுத்தப் பட்டிருக்கும் இடத்தில் விளக்கேற்றி வைத்துக் கொண்டு முதலில் புதுப் பாடங்களைப் படித்து விட்டுப் பின்னர் பழம்பாடங்களைப் படிக்க வேண்டும்; படிக்குங் காலத்தில் மெழுகு வர்த்தி விளக்காவது, விளக்கெண்ணெய் விளக்காவது தேங்கா யெண்ணெய்த் தீபமாவது வைத்துக் கொள்வது நலம். மண்ணெண்ணெய் விளக்கு எப்பொழுதும் கண்ணுக்குக் கெடுதியை உண்டாக்கி விடும். படிக்கு மிடத்தில் தங்களைப் போலப் படிக்கும் பிள்ளைகளையே சேர்க்க வேண்டும்; வீண் பேச்சுப் பேசி இரைச்சலிட்டு விளையாடும்பிள்ளைகளைச் சேர்க்கலாகாது. பாடங்களைப் படித்து முடியும் வரையில் படிப்பிலேயே சிந்தனை யிருக்க வேண்டும்; வேறு விஷயங்களிற் புத்தியைச் செலுத்தக் கூடாது.

16. இரவு எட்டு மணியானதும், போசனத்திற்குச் செல்ல வேண்டும். வீட்டிலுள்ளவர்கள் எவ்வித போசனம் சித்தப் படுத்தி வைத்திருக்கின்றார்களோ அதை விருப்பத்துடன் உண்ண வேண்டும். பதார்த்தங்கள் சரியாயில்லை யென்று குறை கூறி அது வேண்டும் இது வேண்டுமென்று இல்லாத வற்

றையெல்லாம் கேட்டுத் தாய் தந்தையரோடு சண்டை யிட்டு இரைச்சல் போடக் கூடாது; போசனத்தைக் காலால் உதைத்துத் தள்ளக் கூடாது; இப்படி உதைத்துத் தள்ளி வம்பு செய்யும் பிள்ளைகளுண்டு. அவர்கள் மீது தாய் தந்தையரும் சுற்றத்தாரும் மற்றப் பெரியோர்களும் வெறுப்புக் கொள்வார்கள். இந்தப் பாவத்தால் பின்னே அவர்களுக்குச் சோற்றுக்குக் கஷ்டப் படும்படியான நிலைமை யுண்டாகும்.

17. போசனத்தை உண்ணும்போது மிகுந்த அவசரமாக உருட்டிஉருட்டி வாயிற் போட்டுக் கோழி தவிட்டுருண்டையை விழுங்குவது போல விழுங்கக் கூடாது. சற்று நிதானமாகவே ஆகார வஸ்துக்களில் பிசைய வேண்டியவற்றைப் பிசைந்தும், சாதாரணமாக எடுத்து வாயில் வைக்க வேண்டியதை வைத்தும் சிறிது சிறிதாக மென்று உட் கொள்ள வேண்டும். இவ்வாறு செய்வதால் நன்றாக ஜீரண சக்தி யுண்டாகும். தேகத்தில் அஜீரணத்தைச் சார்ந்த பிணிகள் அணுக மாட்டா. ஆகாரத்தை அவசரமாக உருட்டி விழுங்குவதால் அவை அடிக்கடி தொண்டையில் விக்கிக்கொள்வதோடு ஜீரணக் கெடுதி, வயிற்று நோவு, வயிற்றுப்பிசம் முதலிய நோய்கள் உண்டாவதற்கேதுவு மாகும். மேலும் ஆகாரத்தின் சுவையும் தெரியாது. இன்னும், ஆகார முண்ணும்போது அடிக்கடி ஜலத்தைப் பருகுதல் கூடாது. கூடியவரை ஆகாரம் சாப்பிட்டு முடிந்த பின்னரே ஜலம் பருகப் பிரயத்தனப்பட வேண்டும். விக்கலுண்டாகும் போதாவது, காரம் அதிகமாகி உபத்திரவஞ் செய்யும் போதாவது இரண்டொரு முறை கொஞ்சமாக ஜலத்தை உபயோகிக்கலாம்; அப்படிப் பருகும் போதும் மெதுவாகப் பருக வேண்டும். விக்கல் உண்டாகி யிருக்கும்போது அவசரமாகத் தண்ணீரைப் பருகினால் மேலும் அதிகமாகத் தொண்டை யடைத்துக் கொண்டு அபாயத்தை உண்டாக்கி விடும். ஆகாரத்தைக் காட்டிலும் அளவில் அதிகமாயிருக்கும்படி ஜலத்தைக் கடைசியில் பருக வேண்டும். உணவுண்ணும் போது அதிகமாகப் பேசுதலும், வேறு வேலைகளைச் செய்தலும் கூடா. இன்னும், ஒரு மணி நேரம் இரண்டு மணிநேரம் கழியும்படி பல கதைகளைப் பேசி நேரத்தைப் போக்கிக் கொண்டு ஆகார முண்பது எப்பொழுதும் ஆகாத காரியம். மாலைப் போசனத்தைச் சற்று அளவில் குறைத்தே உண்ண வேண்டும்; பகல் போசனத்தை உள்ள அளவு போல் குறைக்காமலும், அதிகப் படுத்தாமலும் சாப்பிடலாம். பகற் காலத்தில் மனிதர் தொழில்களைச் செய்வதாலும், சூரிய வெப்பம் மிகுந்திருப்பதாலும் ஆகாரங்கள் எளிதில் ஜீரணமாகக் கூடும். மாலைக்காலத்திற்குப் பின்பு இராக்காலத்தில் மனிதர்க்கு ஒரு தொழிலுமில்லாமலிருப்பதாலும், குளிர்ச்சி அதிகரிப்பதாலும் ஆகாரம் சீக்கிரம் ஜீரணமாக மாட்டாது.

18. போசனம் சாப்பிட்ட பிறகு அரை மணி நேரம் அல்லது ஒருமணி நேரம் நல்ல அறிவுள்ள பெரியவர்களோடு அறிவை விருத்தி செய்யத் தக்க நற்கதைகளையும், நல்ல விஷயங்களையும் பேசிக் கொண்டிருக்க வேண்டும். கெட்டவர்களோடு சேர்ந்து சம்பாஷணை செய்யக்கூடாது. ஆண் மக்கள், பெண்மக்களிடத்திலும், பெண் மக்கள் ஆண் மக்களிடத்திலும் கூடி வீண் கதைகளைப்

பேசிக் கொண்டிருக்கலாகாது. ஆண் மக்கள், அறிவுள்ள ஆண் பிள்ளைக் கூட்டத்திலேயே சேர்ந்திருக்க வேண்டும்; பெண்பிள்ளை, விவேகமுள்ள மாதர்களுடனே கூடி யிருக்க வேண்டும். பின், பத்தரைமணி வரையில் பாடங்களைப் படித்து விட்டுப் படுத்துக் கொள்ள வேண்டும். (தொடரும்.)

சற்குரு.

நரிவிருத்தம் மூலமும், உரையும்.

(முன் தொடர்ச்சி புத்தகம்-3. சஞ்சிகை-5. பக்கம்-116.)

சந்தனை யென்னு மாதர் சாரணர்க் கண்டு முன்றில்
வந்தனை செய்து பேணி வரகுநீர்ப் புற்கை யீந்தா
ளிந்திர ருவந்து நோக்கி யெல்லையில் செம்பொன் மாரி
அந்தரத் தமர ரார்ப்பச் சொரிந்துவந் தருச்சித் தாரே.

(இ-ள்-)சந்தனை என்னும் மாதர்-சேடகமகாராஜன் புத்திரியாகிய சந்தனை யென்கின்ற பெண்ணானவள்,(துன்பத்தை அடைந்திருந்த காலத்தில்)சாரணர்-ஸ்ரீவர்த்தமான சுவாமிகளை, கண்டு-பார்த்து, முன்றில் - வீட்டின்முன்னே, வந்தனை செய்து-வணக்கம் புரிந்து, பேணி-விரும்பி; வரகு நீர்ப்புற்கை-(அவர் தரிசனமகிமையினாலே திவ்ய நெல் அன்னமாகமாறிய)நீரோடு கலந்த வரகுக் கூழை, ஈந்தாள்-அவர்க்களித்துத் தன்னிடர் நீங்கப் பெற்றாள்(அப்புண்ணியத்தினாலே) இந்திரர்-இந்திரர்கள், உவந்து-சந்தோஷித்து, நோக்கி-அவளைப் பார்த்து, எல்லையில்-அளவில்லாத, செம் பொன்மாரி-சிவந்த பொன் மழையை, சொரிந்து-பொழிந்து, அந்தரத்து-பொன்னுலகத்திலுள்ள, அமரர்-தேவர்கள், ஆர்ப்ப-தேவ துந்துபியை முழக்கி ஆர்ப்பரிக்க, வந்து-மலரோடு கலந்த மாருதத்தாலே, அருச்சித்தார்-புஷ்பங்களைத் தூவி அவளுக்கு அர்ச்சனை புரிந்தார், (அதனால் அவள் மிக்க நன்மை யடைந்தாள்) எ-று.

(வி-ரை.) சந்தனை யென்னும் இராஜ குமாரத்தி, தான் மிகுந்த கஷ்டத்திற் குள்ளாகி யிருக்கும்போதும், பெரியோர்க்கு ஆகாரதானமீந்து நன்மை பெற்றாள்; ஆதலின், எல்லோரும் ஆகாரதானத்தினை அவசியம் செய்ய வேண்டுமென்பது இதன் கருத்து. இங்கே சந்தனையை 'மாதர்' என்றது, "உவப்பினுமுயர்வினுஞ் சிறப்பினுஞ் செறலினும், இழிப்பினும் பால்திணையிழுக்கினு மியல்பே" என்றபடி, உயர்வினால் ஒருமைப் பால் பன்மைப் பாலாக மாறிவந்த பால் வழுவமைதி. சாரணர்-ஜைன முனிவரர்; இதற்கு எங்கும் சஞ்சரிப்பவர் என்று பொருள்; இஃதிங்கே ஸ்ரீவர்த்தமான சுவாமியைக் குறித்தது. இவள் ஸ்ரீவர்த்தமான சுவாமிக்கு ஆகாரதானஞ் செய்ததால் அடைந்த நன்மையாவது பஞ்சாச்சரியங்களைப் பெற்றமையாம்; பஞ்சாச்சரியங்களாவன;-தேவர்களாற் சொரியப்பட்ட பொன்மாரி, அவரால் முழக்கப் படும் தேவ துந்துபி, சுகந்த ம

ந்த மாருதம், தேவர்களாற் செய்யப்பட்ட ஸ்துதி, அவர்களால் அருச்சிக்கப்பட்ட புஷ்பமாரி என்பனவாம்; செம்பொன்மாரி எனவே கனகவர்ஷமும், அமரர் ஆர்ப்ப எனவே, தேவ துந்துபியும், தேவஸ்துதியும், அருச்சிந்தார் எனவே புஷ்பவர்ஷமும், வந்து எனவே மந்தமாருதமும் அமைதல் காண்க. வந்து அருச்சித்து-மூன்றும் வேற்றுமைத் தொகை; வந்தால் அருச்சித்து என விரியும். 'அருச்சித்தார்' என்றதன்பின், 'அதனால் அவள் நன்மையை அடைந்தாள்; ஆதலின் எல்லோரும் ஆகார தானத்தினை இயற்றல்வேண்டும்' என்ற சொற்கள் இசை யெச்சமாக வருவித்துரைக்க வேண்டும்.

சந்தனை ஆகாரதானத்தால் நன்மை யடைந்த கதையாவது:—சந்தனையென்பாள், சேடக மகாராஜனுக்குப் புத்திரியாகப் பிறந்து பருவமடைந்திருந்தாள். அப்படி யிருக்கும் போது ஒரு வித்தியாதரன் ஒரு நாள் இவளை, பந்துக்களினின்றும் பிரித்தெடுத்துக் கொண்டு போய்த் தன் இருப்பிடத்திற்கு இவளுடன் சென்றால் தன் மனைவி கோபிப்பாளென்றெண்ணி, ஒரு காட்டிலே இவளைப் போட்டு விட்டுப் போக, ஒரு வேடன் கண்டு அழைத்துக் கொண்டு போய், வத்ஸவிஷய கௌசாம்பி நகரத்திலே விருஷசேன னென்னும் வைசியனிடத்தே திரவிய லாபம் பெற்றுக் கொண்டு கொடுப்ப, அவன் இவளைப் பெற்றுப் புத்திரிபோலப் பாராட்டி வளர்த்து வந்தான். அப்போது அவ் வைசியன் மனைவியாகிய ஸுப்பிரபை யென்பவள் தன் கணவன் சந்தனையிடம் தோஷமான நடக்கையை யுடையவனாயிருப்பா னென்று சந்தேகமுற்று, சந்தனை மேல் வெறுப்புக் கொண்டு, அவளுக்கு வரகாகாரத்தை சராவபாத்திரத்திலே யிட்டளித்தும், கால்களிலே விலங்கிட்டும், நீல வஸ்திரத்துண்டை உடையாகக் கொடுத்தும் அவளை வருத்தி வந்தாள். அக்காலத்தில், பகவான்- ஸ்ரீ வர்த்தமான சுவாமி அங்கே எழுந்தருளினார். அவ்வா வுணர்ந்த சந்தனை அவரை எதிர் கொண்டழைக்க வேண்டுமென்று மிகுதியும் நினைத்தனள்; அங்ஙனம் நினைத்த பொழுதே அவளுக்கிடப்பட்டிருந்த விலங்கு தானே கழன்றது; சிதைந்த கூந்தலும் அழகு பெற்றது; நீல வஸ்திரத்துண்டு உயர்ந்த பட்டு வஸ்திரமாயிற்று; தேக முழுதும் ஸர்வாபரணாலங்கிருத மாயிற்று; வரகுக் கூழும் திவ்விய செல்லன்னமாயிற்று; சராவபாத்திரம் ஸ்வர்ணபாத்திர மாயிற்று; உடனே சந்தனை அதிக ஆனந்தத்தோடு நவ புண்ணியக் கிரமத்தால் சுவாமிகளை எதிர் கொண்டழைத்து, முன் வரகுக்கூழாயிருந்து செல்லன்னமாக மாறிய திவ்விய ஆகாரத்தினை அவர்கட் களிக்க, அந்தத்தான மகிமையால் பஞ்சாச்சரியத்தை யடைந்து, தன் பந்துக்களிடம் போய்ச் சேர்ந்து மேன்மை பெற்றாள். இக் கதை, ஸ்ரீபுராணம் ஸ்ரீ வர்த்தமான தீர்த்தகர புராணத்திற் கண்டது. (௯௨)

பற்றுள மென்றோர் பாவை பாவமும் பழியு மாக்கிச்
சிற்றுள மிலேச்சர் பொல்லா நாற்கதி நவையை நூர்க்கிச்
சொற்றுள் வாய துன்பம் பயத்தலிற் றுறந்து போகிக்
கற்றறி வுடைய மாந்தர் கடிந்தன ரதனை யன்றே.

(இ-ள்) பற்று உள்ளம் என்று-ஆசை பொருந்திய உள்ளத்தை உடையவளாகிய, ஓர் பாவை-ஒரு பெண்ணானவள், பாவமும்-பாதகத்தையும், பழி-நிந்தையையும், ஆக்கி-செய்ய (அவை அவளுக்கு) சிற்று. உள்ளம்-அற்ப எண்ணத்தையுடைய, மிலேச்சர் சண்டாளர்க்குரிய, பொல்லா-கெட்டனவாகிய, நாற்கதி-நான்குகதியாகிய, நவையை-குற்றத்தை, நூக்கி-அடைவிக்க, (அது கண்டு அந் நாற்கதி நவையானது) சொற்றுளவாய-வேதனை உடையன வென்று அறிவுடையோரால் கூறியன வாகிய, துன்பம்-துன்பங்களை, பயத்தலின்-கொடுத்தலினாலே (அதற்கஞ்சி) கற்றறிவுடைய-நூல்களைப் படித்து அதனாலே நல்ல ஞானங்களைப் பெற்ற, மாந்தர்-மனிதர்கள், (உலக பந்த கர்மங்கள் பாவத்தையும், பழியையு முண்டாக்கு மென்று கருதி அவற்றை) துறந்து போகி-விலக்கித் துறவடைந்து தவத்திற்குச் சென்று, அதனை-அந்நாற்கதித் துன்பத்தை, கடிந்தனர்-நீக்கினார்கள். (ஆதலின் வீட்டின்பம் பெற விரும்புவோர் உலகப் பற்றுக்களைத் துறந்து தவஞ் செய்க.) எ-று.

(வி-ரை.) உலக ஆசை மிகுந்த மனத்தை யுடைய ஒரு பெண், பாவமும், பழியுமாகிய காரியங்களைச் செய்து, சண்டாளர்க் குரிய நாற்கதித் துன்பத்தை அனுபவித்தாள்; அது கண்டு அறிவுடையோர் அக் கெட்ட கர்மங்களை விட்டு நீங்கித் துறவடைந்து அந்நாற் கதித் துன்பத்தை நீக்கி முத்தி யடைந்தனர்; ஆதலின், முத்தி யடைய விரும்புவோர் இங்ஙனம் உலகப் பற்றினை யொழித்துத் தவஞ் செய்க என்பது இதன் கருத்தாம். 'அழுக்கா றெனவொருபாவி' என்னுங் குறளில்; அழுக்கா றென்பது குணவாகு பெயராய் அதனை யுடையானை யுணர்த்தினமை போல, 'பற்றுளம்' என்பது அதனை யுடையாளை யுணர்த்திற்று. என்று என்னும் இடைச்சொல் இங்கே ஆகிய என்னும் பொருள் பயந்து, பெயரோடு இயைந்து நின்றது, 'அழுக்கா றென வொருபாவி' என்பதில் எனவென்னும் இடைச்சொல் நின்றது போல; "வினை பெயர் குறிப்பிசை யெண் பண் பாறினும், என வெனு மொழிவரு மென்று மற்றே" என்பது விதி. இனி, 'என்ற ஓர்' என்பது, 'என்றோர்' எனத் தொகுத்தலாகி வந்ததெனக் கொண்டு, 'பற்றுளத்தை யுடையவளென்று சொல்லப்பட்ட ஓர்பாவை' யெனப் பொருள் கோடலு மொன்று. 'பற்றுளமாகிய பாவை' என்பது இரு பெயரொட்டுப் பண்பு. ஆக்க, நூக்க என்னும் செயவெனெச்சங்கள், ஆக்கி, நூக்கி எனச் செய்தெனெச்சங்களாய் மாறி வந்தன; இங்ஙனம் எச்சங்கள் திரிந்து வருதற்கு, "சொல் திரியினும் பொருள் திரியா வினைக் குறை" என்பது விதி. நாற்கதிகளாவன:—தேவ கதி, மனுஷகதி, திரியக்கதி, நரக கதி என்பனவாம். (௩௩)

அன்றே-ஈற்றசை.

ஓங்கிய தவத்தின் மிக்க வுறுதவர்க் குறுதி நாடின்
ஈங்கிரண் டல்ல தில்லை யிசைகொடா நிற்ப மண்மேற்
பாங்கமை செல்வ ராகிப் பகுத்துண்டு வாழ்த லொன்றே
தாங்கிய தவத்தின் மிக்க தவாநிலை நிற்ற லொன்றே.

(இ-ள்) ஓங்கிய-உயர்ந்த, தவத்தின் மிக்க-தவத்தினலே மேன்மை யடைந்த, உறு-நன்மார்க்கத்திற் பொருந்தியிருக்கின்ற, தவர்க்கு-தவத்தினையுடைவர்க்கு, ஈங்கு-இவ்விடத்திலே, நாடின்-ஆராய்ந்து பார்க்குமிடத்து, உறுதி-நிச்சயமானபொருள், (அதாவது புருஷார்த்தம்,) மண்மேல்-இப்பூமியில், (அவர்கள்) பாங்கு அமை-அழகு பொருந்திய, செல்வராகி-ஐசுவரியத்தை யுடையவராகி, பகுத்து உண்டு-தம்பொருளைப்பலருக்கும் பகிர்ந்து கொடுத்துத் தாமும் உண்டு அனுபவித்து, வாழ்தல் ஒன்று-ஜீவித்தல் ஒன்றும், தாங்கிய-மேற்கொண்ட, தவத்தின்மிக்க-பூர்வ புண்ணியத்தினலே மிகுந்த, தவநிலை-தபசின் நிலையிலே, நிற்றல் ஒன்று-நிற்பது ஒன்றும் (ஆகிய), இரண்டு அல்லது-இல்லறம் துறவறமென்னும் இரண்டேயல்லாமல், இசை-கீர்த்தியை, கொடா நிற்ப-கொடுக்கக் கூடியவைகள், இல்லை-வேறில்லை, (ஆதலின், அறிஞர் இரண்டிலொன்றைச் செய்யவேண்டும்) எ-று.

(வி-ரை.) தவமுடையார்க் குறுதிப் பொருள், முறையோடு செய்யும் இல்லறமுந் துறவறமுமாகிய இரண்டுமேயாதலின், மனிதர் இவ்விரண்டிலொன்றைச் செய்யவேண்டு மென்பது இதன் கருத்து. 'தவமுடையார்க்கு உறுதி, மண்மேல், பகுத் துண்டு வாழ்தலும், தவநிலையில் நிற்றலுமாகிய இரண்டல்லது இசைகொடா நிற்ப (வேறு) இல்லை' என இயைக்க. ஆசிரியர், துறவையே சிறப்பித்துக் கூறிவரினும், இங்கு இல்லறத்தையும் அவசியமானதெனக் கூறியது பகுத்துண்டு வாழுதலாகிய இல்லறமும் நற்கதியளித்தற் கேதுவாயிருத்தல் பற்றியென்க. முனனே துறக்கத்தக்கன வென்று கூறியவை, பற்றுளத்தோடு கூடிய இல்லறங்களாம். தாங்கியதவம்- மேற் கொண்ட ஜன்மாந்தர புண்ணியங்கள். இல்லறம்- சிராவக தர்மம்; துறவறம்-யதிதர்மம். இவையிரண்டுமே நற்கதியளித்தற் குரியன; ஆதலினலேயே, 'உறுதி இரண்டல்லதில்லை' என்றார் ஆசிரியர். உறுதவர்-வினைத்தொகை. உறுதி-நிச்சயம்; அஃதிங்கே ஆகுபெயராய் நிச்சயமான பொருளை யுணர்த்திற்று. ஒன்றே என்னும் இரண்டு சொற்களினீற் றேகாரங்களிரண்டும் எண்ணுப் பொருளன. (௩௪)

(தொடரும்)

சேம்பூர். வீ. ஆறுமுகஞ் சேர்வை.

திருடருக்கும் வித்வான்களிடத்தில் அபிமானமுண்டு.

உலகத்தில், கள், காமம், கொலை, களவு, சூது என்னும் பஞ்சமா பாதகத் தொழில்களில் களவும் ஒன்ருகும். இத் தொழிலை மேற் கொண்டிருப்பவர்கள், மகா வன்னெஞ்சர்கள்; கொலைக் கஞ்சாதவர்கள்; நெஞ்சில் சிறிதும் இரக்கமற்றவர்கள்; குழந்தைகளையும், ஸ்திரீகளையும், விருத்தரையும், பிணியாளரையுங்

கூடக் கதறக் கதற அடித்து வருத்தித் துடிக்கத் துடிக்க அவர்களிடம் உள்ள பொருள்களை வெடுக்கென்று பறித்தோடும் துடுக்குச் சுபாவ முடையவர்கள்; கள்ளருந்தல், சூதாடல் முதலிய தொழில் களையும் உடன் கொண்டவர்கள்; பல பிராணிகளும், பல மனிதர்களும் உயிர் விடும்படி வீடுகளின் வாயிற் கதவை இழுத்துப் பூட்டி அவ்வீட்டில் நெருப்பை வைக்கும் பாவிகள்; குழந்தைகள் பட்டினி கிடக்கப் பார்த்து வருந்தி அப்பசிப்பிணியை நீக்க, ஒருவன் அரும்பிரயாசையால் தேடிக் கொண்டு வரும் பொருளையும், அவன் எவ்வளவோ உள்ளதைச் சொல்லிக் கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொண்டும் விடாமல் பருந்தடிப்பது போல் அடித்துப் பறித்துக் கொண்டு போகும் அநியாயக்காரர்கள். இப்பேர்ப்பட்ட கொடுமையாளரும் ஒரு சமயத்தில் ஒரு வித்வானிடத்தில் அபிமானங் காட்டியிருக்கின்றனர்; இந்தச் சம்பவம் மெய்யாக நடந்தது.

பல ஆண்டுகட்கு முன்னர், மதுரை ஜில்லாவிலுள்ள அழகர் கோவில் என்ற ஸ்தலத்தில் ஆடி மாதம் உற்சவம் நடக்கும் போது, அந்த விழாவிற்காக நாலா பக்கங்களிலுமுள்ள ஜனங்கள் கூட்டங் கூட்டமாகப் போயிருந்தார்கள். அப்படிப் போன ஜனங்களில் மதுரையிலிருந்து போயிருந்த சில பட்டுநூல்கார ஜனங்கள் இராக்காலத்தில் வண்டிகளுடன் திரும்பி வந்தார்கள். மதுரைக்கும் அழகர் கோவிலுக்கும் நடுவில் கள்ளர் நாடாகையால், அந்நாட்டுக் கள்ளர்களில் கொள்ளை யடிக்கும் தொழிலைக் கொண்ட சில கள்ளர்கள் வந்து, மேற்கூறிய ஜனங்களை நடு நிசியில், இடைவழியில் மடக்கிக் கொண்டு அடித்து ஹிம்சித்து அவர்களிடமுள்ள பொருள்களைக் கொள்ளை யாடினார்கள். அப்போது அந்த ஜனங்களுடன் ஒரு வித்வானும் வந்திருந்தான். இவ்வாறு கொள்ளை நடக்கும் போது அந்த வித்வான், "ஐயோ! நாமும் இந்த ஜனங்களுடன் சேர்ந்துவந்து சங்கடத்தில் மாட்டிக் கொண்டோமே; இந்தக் கொள்ளைக்காரர்கள் நம்மையுந்தானே அடித்து வருத்து வார்கள்; நம்மை வித்வானென்று இவர்கள் அறிவார்களா? விரதப்பானை யென்பது நாய்க்குத் தெரியுமா? நாய் எல்லா விடத்திலுந்தானே வாய் வைக்கும்; அது போல இவர்கள் எல்லோரிடத்திலுந் தானே தங்கள் கைவரிசையைக் காட்டி விடுவார்கள்; இந்தத் தடியர்கள் கையினால் ஓர் அடி கூட நம்மால் தாங்க முடியாதே; இவர்கள் கையில் வைத்திருக்கும் இருப்புலக்கை போன்ற ஒரு தடியால் ஒரு போடு போட்டால் நாம் எமலோகத்திற்குப் பிரயாணமாவதில் என்ன தடை? இதற்கென்ன செய்கிறது? ஐயோ! நாம் புறப்பட்ட நேரம் நல்ல நேரமில்லை" என்று எண்ணாது மெண்ணி மனம் புண்ணாகி, 'எந்தநேரத்தில் இவர்கள் நம்பக்கம் திரும்பப் போகிறார்களோ என்று திகிற்பட்டு ஒரு பக்கத்தில் ஒதுங்கிப் பூனை போல் விழித்துக்கொண்டு நின்றான்.

அப்படி நிற்கும்போது இரண்டு நிமிஷத்திற்குள் திருடர்கள் இவனைக் கண்டு கொண்டார்கள். ஐயோ! கண்டதுதான் தாமதம்; அவர்கள் "இதோ ஒரு பயல் பூனைபோல் பதுங்கி நிற்கிறான்; இவனுக்கு இரண்டு தடியாராதனை சமர்ப்பித்து மடியிலுள்ளதைப் பிடுங்குங்கள்" என்று தடிகளை இவன் தலைக்கு நே

ராக ஓங்கி விட்டார்கள். அப்போது வித்வான் பொறி கலங்கிப் போனான்; உடனே அவன், 'இன்னும் சற்று நேரத்தில் நம்முடைய உயிர் போய் விடும் போலிருக்கிறதே' என்று வாய் குளறிக் கொண்டு, 'சமயத்தில் எதையாவது சொல்லித் தப்பித்துக் கொள்ள வேண்டு' மென்ற எண்ணத்துடன், அவர்களை நோக்கிக் கரங்களைக் கூப்பிக் கொண்டு, "ஐயா! நாட்டுக் கள்ளர்களே! நீங்களோ இந்திரன் மரபிலுதித்தவர்கள்; அதனால் தேவாம்சம் பெற்றவர்கள்; நானோ ஒரு வித்வான்; இந்திர குலாதிபர்களாகிய நீங்கள் வித்தையில் விருப்ப முடையவர்கள்; இப்பேர்ப்பட்ட நீங்கள் என் மீது தயவு வைக்க வேண்டு மென்பதைப் பற்றி நான் உங்களுக்குச் சொல்ல வேண்டியதில்லை" என்று ஸ்தோத்திரம் பண்ணினான். இதைக் கேட்ட வுடன் திருடர் கூட்டத்தாருக்குமிக்க சந்தோஷ முண்டாய் விட்டது. வித்வான்கள் வசை பாடினால் அவர்களுக்குத் தீங்கு செய்பவர்கள் கெட்டே போவார்கள் என்ற நம்பிக்கை பண்டைக் காலந்தொட்டு இன்றளவும் அந் நாட்டிலிருந்து வருகிற படியால், அந்த வித்வான் வசை பாடினால், தங்களுக்குக் கேடு வரு மென்ற பயமும் அவர்களிடத்தில் அதிகரித்து விட்டது. அதனால், அத்திருடர்கள், "இவர் ஒரு வித்வான்; இவரை அடிக்காதீர்கள்" என்று சொல்லி அந்த வித்வானை நோக்கி, "ஐயா! உம்மை நாங்கள் அடிக்க மாட்டோம்; நீர் ஒரு பக்கத்திற் போய் உட்காரும்' என்று சொன்னார்கள். விதவான் 'நம்மைச் சுவாமி காப்பாற்றினார்' என்று ஒரு மரத்தடியிற் போய் உட்கார்ந்திருந்தான்.

திருடர்கள், மேலும்; நின்ற ஜனங்களை யெல்லாம் அடித்து அவரவர்களிடமிருந்த பொருள்களை யெல்லாம் கொள்ளையடித்துக் கொண்டு அவர்களை, "ஓடிப் போய் விடுங்கள்" என்று துரத்திவிட்டு வித்வானுக்கு மரியாதை செய்யவேண்டுமென்று அவன் பக்கம் திரும்பினார்கள். முன்னே திருடர்கள் வித்வானிடத்தில் பக்ஷமான வார்த்தைகள் கூறியிருந்தாலும் அவ்வாறு அவன்பக்கம் திரும்பியவுடனே, அந்த வித்வான் தனித்திருந்த படியாலும், திருடர்களை எப்பொழுதும் நம்பக்கூடா தென்ற எண்ணம் அவனுக்கேற்பட்டிருந்த படியாலும், அவன், "இவர்கள் இப்போது நம்மிடம் திரும்பிவருகிறார்கள்; இவர்கள் முன்னே அன்பான வார்த்தைகள் பேசினார்களென்று இவர்களை நாம் நம்பக்கூடாது; இவர்கள், 'இவனுக்கினிப்பான வார்த்தைகளைக் கூறி நம்பிக்கை யுண்டாக்கி இவனை ஒரு பக்கத்தில் உட்கார வைத்துக் கடைசியில் பார்த்துக் கொள்ளலாம்' என்று நினைத்து நம்மை ஏமாற்றி வைத்திருந்தாலு மிருப்பார்கள்; ஆதலால் இவர்களை நம்புதல் கூடாது; இங்கே வந்து தனித்திருக்கும் நம்மை நசுக்கி விட்டாலும் நசுக்கி விடுவார்கள்; எப்படி யிருந்தாலும் சரி; நாம் சும்மா இராமல் இவர்கள் மனது சந்தோஷத்தை அடையும்படி ஏதேனு மொரு பாட்டுப் பாட வேண்டும்" என்று தீர்மானித்து உடனே அவர்களுடைய நாட்டையும், தொழிலையும், ஜாதியையும் சிறப்பித்து ஒரு செய்யுளமைத்து இனிய இராகத்தோடு கூட்டி அவர்களுக்கு முன்னிலையில் நின்று பாடி, அந்தப் பாட்டினுடைய அருத்தங்களை யெடுத்துச் சொல்லிப் பிரசங்கமும் செய்தான். வித்வா

னோ தன் உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதற்கு இவ்வாறு செய்தானே யன்றித் திருடர்கள் பாட்டின் அருமை யறிந்து தன்னைக் கொண்டாடுவார்களென்று நினைத்துச் செய்ய வில்லை. அவன் இவ்வகை எண்ணத்தோடு செய்தாலும், திருடர்களுக்கு அந்தப் பாட்டின் விஷயத்தில் அளவில்லா ஆனந்தமுண்டாய் விட்டது. அதனால் அவர்கள், "கேவலம்; திருடர்களாகிய நம்மீது கூட இந்தப் புலவர் பாட்டுப்பாடி விட்டாரே; இந்தப் பாட்டை ஏற்றுக் கொள்வதற்கு நாம் எவ்வளவோ தவஞ் செய்திருக்கவேண்டும்" என்று அவனைப் பலவாறு ஸ்தோத்திரம் செய்து, அந்த வித்வானை நோக்கி, "ஐயா! புலவர் சிகாமணியே! இன்று நாங்கள் உங்கள் திருவாக்கினால் பாடல் பெற்றதால் மகா புண்ணியவந்தர்களாய் விட்டோம்; நாங்கள் மிகவும் தாழ்ந்த திருடர்களானாலும், எங்களால் கொடுக்கப்படும் அற்ப வெகுமதியை நீங்கள் மனதிருப்தியோடு அங்கீகரிக்க வேண்டும்" என்று சில பணங்களை அத் தமிழ்ப் புலவனுக்குச் சன்மானமாகக் கொடுத்து அவனெதிரில் சாஷ்டாங்கமாக வீழ்ந்து நமஸ்காரம் புரிந்து, அவனை அழைத்துக் கொண்டு போய், ஓர் ஊருக்குச் சமீபத்தில் மரியாதையாகச்சேர்த்து விட்டு அவனிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு போய்விட்டார்கள்; வித்வானோ, "இன்றைக்கு நாம் புறப்பட்டது நல்ல நேரம்! திருடரும் நமக்குச் சன்மானஞ் செய்வதாயிருந்தால் நம்முடைய புண்ணியத்தின் மகிமையை என்னென்று தான் உரைப்பது! நம் தமிழுக்கு எந்த விடத்திலும் சிறப்புண்டென்பதை இன்று நான் கண்கூடாகக் கண்டேன்" என்று மகிழ்ந்து தன்னூருக்குப் போய்ச் சேர்ந்தான்.

தமிழபிமான மிக்க சகோதரர்களே! இது கட்டுக் கதை யன்று; மெய்யாக நடந்ததே; திருடர்களும் தமிழின் மீதும், தமிழ் வித்வான்கள் மீதும் அன்பு செலுத்தி யிருக்கின்றார்கள்; இப்படி யிருந்தும், இக் காலத்தில் பெரும் பான்மையோர் தமிழென்றாலும் அருவருக்கிறார்கள்; ஒருவித்வான் மிகுந்த கற்பனை நயங்களோடு ஒருவர் மீது கவி பாடினாலும், அவனை நோக்கி, "உமக்கு வேறு வேலையில்லையா? உம்முடைய கவியினால் என்ன இலாபமுண்டு? போம் போம்" என்கிறார்கள். வித்வான்கள் அரும் பிரயாசையுடன் செய்யும் நூல்களையும் அவமதிக்கின்றனர். ஆனால், தமிழ் விற்பத்தியில்லார், நிறைந்த வழுக்களோடு செய்யும் பாடல்களும், நூல்களும் பலரால் கொண்டாடப் படுகின்றன. இது கால வித்தியாசத்தால் நேர்வதென்று சொல்வதன்றி வேறே யாரை நோவது? செந்தமிழ்ச் செல்வி சிறப்புறும் நாள் எந்நாளோ? இறைவன் திருவருளுண்டாகுமேல் நம் மெண்ணம் கை கூடும்.

பாவலர் நேசன்.

உலகத்தின் அற்புதப் பிராணிகள்.

இரட்டை மீன்.

சமுத்திர ஜலத்தில் கடவுளால் படைக்கப்பட்டிருக்கும் நீர்ப் பிராணிகளின் வகைகளையும், அவற்றின் விநோதங்களையும் அளவிட்டுச் சொல்லுதல்

எவராலும் முடியாது. கடவுளின் படைப்புத்தொழிலின் விசேஷங்களைப்பற்றி ஆராய்ச்சி செய்யும் சாஸ்திரிகளுக்கு அளவிறந்த பேதங்களாகிய மீன் வர்க்கங்கள் அவ்விசேஷங்களைக்காட்டி மிக்க உதவி புரிகின்றன. அவற்றுள் அச்சாஸ்திரிகளுடைய அறிவை விருத்தி செய்வதற்கு வேண்டிய வெவ்வேறு வகை உருவங்களுள்ள மீன்களெல்லாம் சமுத்திரத்தில் அகப்படுவதல்லாமல் அசம்பாவிதமான இரட்டைப்பிறவி மீன்களும் காணப்படுகின்றன.

1858. ஆம் வருஷத்தில் ஓர் ஆங்கிலேயேதுரை, அமெரிக்கா தேசத்தில் காரலீனு என்னும் நதியில் யாத்திரை செய்துகொண்டிருக்கும்போது ஓர் இரட்டைப்பிறவிமீனைக்கண்டாராம்; இப்பிறவியில் இரண்டுமீன்கள் வயிற்றோடு வயிறு பொருந்தும்படி ஒட்டப்பட்டிருந்தனவாம்; அவர் மிக்க பிரயாசையோடு அம்மீனைப்பிடித்து உயிரோடு இங்கிலாந்துக்குக் கொண்டுவந்தாராம். ஆனால், அங்குவந்தபின் அம் மீன், அதிகநாள் ஜீவித்திருக்கவில்லையாம்.

திமிங்கிலம்.

சமுத்திரத்தில்வாழும் மீன்களிலெல்லாம் திமிங்கிலந்தான் மிகப்பெரிய வடிவமுள்ளது. இதை அநேகர் பார்த்திருக்கிறார்கள்; அவ்வாறு பார்த்தவர்களெல்லாரும் இதன் தோற்றத்தைப்பற்றி ஆச்சரியப்படுகிறார்கள். நீல்ஸன் என்னும் துரையும், ஒரு சமயத்தில் ஒரு திமிங்கிலத்தைப் பார்த்தாராம்; அதன் நிறை நூறு டன் இருந்ததாம்; (நூறுடன் என்றால் (2,20,000) இரண்டுலட்சத்து இருபதினாயிரம் பவுண்டாகும்; (அஃதாவது: எண்பத்தெட்டு யானை அல்லது நானூற்றுநாற்பது காடியின்பளுவாகும்.) அந்தத் திமிங்கிலத்தின் எலும்புகள்மட்டும் (3,360) மூவாயிரத்து முந்நூற்றறுபது பவுண்டு நிறையிருந்தனவாம். அதன் கொழுப்பிலிருந்து (170) நூற்றெழுபது டன் நிறையுள்ள எண்ணெய் எடுபட்டதாம். இஃதன்றி, பால்டிக் சமுத்திரக்கரையோரத்தில் அநேகம் வருஷங்களுக்குமுன், ஒரு திமிங்கிலத்தின் முள் அகப்பட்டதாம்; அம்முள்ளின்நீளம் (60) அறுபதடியிருந்ததாம். அத்திமிங்கிலம் சாதாரணதிமிங்கிலத்தைக்காட்டினும் (27) இருபத்தேழுபங்குபருமனும் பளுவும் உள்ளதாயிருந்திருக்கக்கூடுமென்று ஆராய்ச்சிக்காரர் யூகிக்கிறார்கள். திமிங்கிலத்தின் ஆயுள் (400) நானூறு வருஷமாகும்.

குறிப்பு:—லோகாதிசய விளக்க மென்னும் புத்தகத்திலிருந்து இவை எடுக்கப் பட்டன. அந்தப் புஸ்தகத்தின் விலை எட்டணா.

தரும சீலன் அநுபந்தம்.

வெண்பாக்கம் ஜைன சகோதர சங்கம்.

(இரண்டாவது வருஷாந்தரக் கூட்டம்.)

இரௌத்திரிஞு ஆனிமீ 31வ வெண்பாக்கம் கிராமத்தில் ஸ்ரீவர்த்தமான சுவாமியின் திருக் கோயிலில் ஸ்ரீமான்-லோகநாத நயினர் அவர்கள் அக்கிராசனத்தின் கீழ்க்கூடியது.

நடவடிக்கைகள்.

ஸ்ரீமான்,	லோகநாத நயினர்	அவர்கள்	முன்னுரை.
,,	ஜெயராவு நயினர்	,,	கடவுள் வாழ்த்து
,,	வசந்தராவு-நயினர்	,,	தருமம் தலைகாக்கும்
,,	K. A. அய்யாதுரை நயினர்	,,	பெற்றோர் கடமை
,,	P. R. வஜ்ஜிரபாகு நயினர்	,,	தேக நிலையாமை
,,	அனந்த விஜய உபாத்தியாயர்	,,	அகளாங் கஷ்டகம்.

அக்கிராசனர் முடிவுரைப் பிரசங்கம் செய்த பின்பு சந்தன தாம்பூலம் வழங்கப் பட்டு மங்கள வாழ்த்துடன் சபை கலந்தது.

இரண்டாவது நாள் நடவடிக்கைகள்.

திருப்பனங் காடு மணியம் ஸ்ரீமான் தேவ சந்திர நயினர் அவர்கள் அக்கிராசனம் வகித்தனர்.

ஸ்ரீமான்,	வசந்தராவு நயினர்	அவர்கள்	கேள்வி முயல்
,,	K. A. அய்யாதுரை நயினர்	,,	முயற்சி
,,	P. R. வஜ்ரபாகு நயினர்	,,	தற்கால நிலைமை

அக்கிராசனர் முடிவுரைப் பிரசங்கம் செய்த பின்பு சந்தன தாம்பூலம் வழங்கப்பட்டு மங்கள வாழ்த்துடன் சபை கலைந்தது.

இங்ஙனம்,

K. A. அய்யாதுரை நயினர், காரியதரிசி.

திருமலை மூன்றாவது வருட மகா சபை.

இரௌத்திரிஞு தைமீ 3உ (15-1-21)ல் திருமலை மகா க்ஷேத்திரத்தில் விராஜமானரா யெழுந்தருளி யிருக்கும் ஸ்ரீ சிகாமணி நாதருக்கு மஸ்தகாபிஷேக மஹா பூஜை நடந்தேறியது. அன்று இரவு மஹாபிஷேகத்தைக் காண வந்த மஹாசிராவக சிராவகிகள் அனைவரும் ஸ்ரீ நேமிநாத ஸ்வாமியின் சந்நிதி முன்பாக ஒரு பெருங் கூட்டம் கூடினர்.

இக்கூட்டத்திற்கு மைசூர் சமஸ்தான மஹா வித்வானும் சிரவண பெளிகுளவாசியுமான ஸ்ரீமான் தோர்பலி ஜிநதாஸ சாஸ்திரியார் அவர்களை அக்கிராசனம் வகிக்கும்படி ஸ்ரீமான் நாகல் பத்திரபாகு நயினர் அவர்கள் பிரேரேபிக்க மஹா ஜனங்கள் அங்கீகார கோஷம் செய்தனர். பின்பு மஹா வித்வான் அவர்கள் அக்கிராசன ஆசனத்தில் அமர்ந்து முன்னுரைப் பிரசங்கத்தில் ஜைன மதத்தின் மேன்மை யென்னும் விஷயமாய்ப் பேசினர். பின்பு ஸ்ரீமான் நாகல் பத்திரபாகு நயினர், ஸ்ரீமான் பிரம்ம சூரி சாஸ்திரியார், ஸ்ரீமான் மேல் மின்

லால் சக்கிரவர்த்தி நயினர், ஸ்ரீமான் S. சக்கிரவர்த்தி நயினர், ஆரணி ஜைன சகோதர சங்க சமஸ்கிருத பாடசாலையின் ஆசிரியர் ஸ்ரீமான்-குப்புசாமிசாஸ்திரியார், முதலிய கனவான்களால் ஜைன மதத்தத்துவசம்பந்தமாக உபந்நியாசங்கள் நடை பெற்றன. பின்பு, அக்கிராசனர் முடிவுரைப் பிரசங்கத்தில் ஜைன மதம் பூர்வீக மிருந்ததையும் தற்கால மிருப்பதையுங் குறித்து விரிவாகப் பேசினர். இப்பிரசங்கம் முடிந்ததும் அக்கிராசனருக்கு வந்தனம் கூறப்பட்டுச்சபை கலைந்தது.

இங்ஙனம்,
சிகாமணி சாஸ்திரி,
திருமலை.

புத்தக வரவு.

ஸ்ரீ. தர்ம தேவதை ஆரூட யந்திரம்.

இத்தலைப் பெயரமைந்த துண்டுப் பத்திரிகை யொன்று, 'காரைக்குடி ஸ்ரீ- தர்மதேவதை ஆரூடயந்திரசாலை'யிலிருந்து நம் பார்வைக்கனுப்பப்பட்டிருக்கிறது. இதில், 168. சதுர வீடுகளையுடைய சக்கரம் ஒன்று அழகிய பச்சை வர்ணத்தில்அமைக்கப் பெற்று ஒவ்வொருவீட்டிலும் வெள்ளை நிறமுள்ள தமிழ் அக்ஷரங்கள் அடைக்கப் பெற்றிருக்கின்றன. தர்ம தேவதையைத் தியானித்துச்சிறுகுழந்தையினிடம் ஒரு புஷ்பத்தைக் கொடுத்து, அக்குழந்தைக் கிஷ்டமான ஏதேனுமொரு வீட்டிலுள்ள ஒரு அக்ஷரத்தைத் தொடச்சொல்லி, அந்த எழுத்தை ஒரு கடிதத்தில் குறித்துக் கொண்டு முறையே அந்த அக்ஷரமுதல் ஒவ்வொரு ஒன்பதாம் அக்ஷரத்தையும் எழுதி, முதலில் ஆரம்பமான அக்ஷரம் வந்தவுடன் நிறுத்திக் கொண்டு அந்த எழுத்துக்களைக் கூட்டிப் படித்துப் பார்க்கச் சில வாக்கியத் தொடர்கள் அமைந்திருக்கின்றன.இவைகள்மனிதர்க்குண்டாகும் நன்மை தீமைகளை உணர்த்தக் கூடியவைகளாயிருக்கின்றன. ஒரு காரியத்தைக் குறித்து இது ஆகுமா ஆகாதா என்று பார்க்க விரும்புவோர், அதை மனதில் நினைத்துக் கொண்டு இந்த யந்திரத்தில் நம்பிக்கை வைத்து, மேற்கூறிய விவரப்படி செய்தால் நிச்சயமாக நன்மை தீமைகளை உணர்ந்து கொள்ளலாமென்று இந்த யந்திரத்தைச் சமைத்தோர் உறுதிகூறுகின்றார். நாம் இரண்டொரு முறை இதன் பலனைப் பரிசோதித்துப் பார்த்ததில்மெய்யாகவே விளங்கிற்று.

> "மந்திரமுந் தேவும் மருந்துங் குருவருளும்
> யந்திரமும் ஞானந் தருமுறையும்—தந்திரமும்
> மெய்யென்றால் மெய்யாய் விளங்குமே மேதினியில்
> பொய்யென்றாற் பொய்யாகிப் போம்"

என்றபடி இதில் நம்பிக்கை வைப்பார்க்குப் பலனுண்டாகு மென்பதில் ஐயமின்று. ஆதலின் இதனை ஒவ்வொருவரும் வரவழைத்து வைத்துக் கொண்டால் அவர்க்கு ஓர் ஆரூட சாஸ்திரி உதவி புரிவது போல் புரியு மென்பது எமது துணிபு. இந்த யந்திரத்தை, "ஸ்ரீ. தர்ம தேவதை ஆரூட யந்திரசாலை; காரைக்குடி" என்ற விலாசத்திற் கெழுதிப் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.